



XUT!



REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :
CARRER NOU, 45

ANY III — NUM. 65
BARCELONA, 14 DE FEBRER 1924

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

Venga estropicio y mandanga,
venga ruido i patacada;

plegui el colom de la Pau,
que aquí no ha pasado nada.



Salte el «ché» Milego al campo
y se apresta a hacer el oca,
y empezamos a dudar
de si es Milego o Miloca.



Pasa Sami el fiellato
y el público exclama: «Ai!»;
mas Milego toca el pito
y dice que estaba «orsai».



Olivella chuta al hígado
y Torralba a la perdiz;
observamos astorados
que surge el primer dealiz.



Martí, que es duro de close,
consigue el gol ansiado,
y el público grita: «Olé!»,
rebelde y congestionado.



Centra airoso Pellicer
y Pascual lo manda a «corra»;
Milego pita un «orsai»
y se arma la gran bronca.



Pelaó pide la palabra
y el refi no está per brocs;
los dos bandos se preparan
per anar a cops de rocs.



Se retira todo el mundo
y el campo queda desierto;
el socio espera que vuelvan
como quien baja del huerto.



Cardona, viendo en peligro
hierba, tribunas y busto,
reclama la fuerza armada
temiendo un serio disgusto.

Y como «poli» y urbanos
parece que no le cuadra,
ordena con voz tonante
que baje al campo la escuadra.

PAGINA SENSACIONAL

Informació directa per detectius particulars
de les sis parts del mon. Xafarderies i
«sonsacadors» propis. Espies particulars



Prou rumors i prou mandanga!
per a detinganyar d'una vegada
a tots els que m'oden venir
amb el pesseig blau grana, ta-
pquent que m'en veng a
València
Apa tian i fins
a la tornada

Garrobé



Com que tot insynurable dem Garrobé
També Guillo a València

Francisco Reyes

[Signature]

En Garrobé i en Reyes estan d'enhorabona. A València els han ofert una mina d'or, un brillant com el d'en Zamora, cent accions de la «Pesca del Tramús, S. A.» i un lloro ensenyat que diu: «Viva Mariano!». Tenien d'acceptar, o no? Nosaltres, al seu lloc, no solament hauríem acceptat, sinó que hauríem escrit un poema dedicat al «València» amb el següent lema: «El club de los millonarios» i en ell hauríem cantat les excelsituds del futbol com a mitjà de desenrotllar la butxaca.

Visca l'amateurisme i abaix el professionalisme!

Ara en Garrobé i en Reyes es tornaran meridionals i s'hauran de rebaixar les sangs prenent taronjaes i sidrals, si no volen que el seu joc resulti massa contundent.

Un altre afortunat ha sigut en Roca i no cal dir que també treurà el be.

¡Abajo la rifa! ¡Mueran los estudios! ¡Jugad a futbol y os convenceréis!



"EL SUEÑO DEL SIDRAL"

DRAMA EN TRES ACTES DEL TEMPS ANTIC

PERSONATGES : CONDE DE CARDONA, NOGAREDA, EL POBRE LA RIVA, EL MÀRTIR MATAS, EL TIRÀ ZAMORA i altres, *gente del pueblo*, coro d'aficionats, maquiavèlics, un canari de llauna i un acordeó
L'acció passa al País del Sidral

ACTE PRIMER

L' èter. Al fons hi ha un sac d'or. A la dreta, un bressol.

A l'aixecar-se el teló, en Nogareda surt arrossegant un cotxet de passejar criatures amb en Cardona dintre.

NOGAREDA

Aquí es la cita, y a fe que somos bien puntuales.

CARDONA

¿Ha dado la hora?

NOGAREDA

Sí.

CARDONA

Pues pecan de descortesés con quien debe, puede y quiere.

NOGAREDA (*a part*)

¡Qué dichosas paverías la imaginación sugiere!

(*Entra en escena en Matas a cavall d'un burret. En Caballé camina al seu costat.*)



CABALLÉ

(*assenyalant en Cardona*)

¡Ellos son!

MATAS

(*a en Cardona*)

¿Sois vos, Cardona?

NOGAREDA

Estáis hablando con él.

MATAS

Pues comenzaré la broma hablándoos del pastel.

CARDONA

¡Cielos! ¡Nos han descubierto!

NOGAREDA

No temáis. Velo por vos.



CARDONA

Velad. Mas, si van mal dadas, recibiremos los dos.

MATAS

Surgió en mi mente la duda y cebóse en mí el recelo de que la desgracia impía que siempre me perseguía no era cosa del cielo. ¿Será cierto? ¡Voto a tal! Y mi mente enterbolida barrinando eternamente halló un día, de repente, la respuesta apetecida. ¿Cuándo fué? No lo recuerdo. Mas, dejad que haga memoria... Era domingo y Zamora salió antes de la hora, si es que no miente la historia. Los de Gracia confiados acudieron a la lid.

Lo que pasó es tan amargo, que sólo con recordarlo me arronça todo el melic. Así me quedara bornio si miento.

CARDONA

¡Venga, acabad!

MATAS

Acabaré si me agrada y oiréis la pastarada con calma y serenidad. Vos y Tallada en concierto jurasteis aclapararnos, y con un vulgar empate que filmó la casa «Pathe» pretendisteis anularnos.

CARDONA

¿Y qué?

MATAS

¿Con esta frescura aun osáis preguntar?

CARDONA

¡Graciense, la lengua ten!...

MATAS

¿Queréis que os dé el parabién?

CARDONA

Me basta oyéndoos callar.

(*Entra el «coro» de públic aficionat.*)

CORO

(*cantant*)

Pagamos, callamos, al principiar llegamos y luego nos marchamos.

MATAS

Oïd, amigós míos,
la historia de un dolor.

CORO

¡ Oigamos,
oigamos
qué dice este señor !

CARDONA

Dejadlo, que delira,
y nos hará la llesca

CORO

Delira,
delira,
no sabe qué se pesca.

(Entra en escena en La Riva, de
bracet amb en Zamora pobre-
ment vestits.)



CORO

Mayo florido,
mes de las flores,
mes de alegrías
y de dolores.

Mirad qué tristes vienen.

Mirad,
mirad,
mirad :

las penas los sostienen.

NOGAREDA

(a en Cardona)

¿ Veieu ? ¡ Ja han arribat !

ZAMORA

Yo era el rey de la pavería...

CORO

El era el rey de la pavería.

ZAMORA

Yo con el árbitro discutía...

CORO

El con el árbitro discutía.

ZAMORA

Mas llegó un día...

CORO

Mas llegó un día...

ZAMORA

Que el mundo entero de mí reía.

CORO

¡ Ja, ja, ja, ja !
Y llegó un día
que el mundo entero de él se reía.

CARDONA

Oïd la voz de un hombre
con título y blasón
que os habla con la mano
puesta en el corazón.

CORO

¡ Oïd, oïd, oïd !

CARDONA

Dejemos las rencillas,
dejemos los rencores,
olvidemos las penas
y también los dolores.
Seamos camaradas
y gritemos bien alt :
¡ ¡ Visca, visca, visca
el País del Sidral ! !

MATAS

¡ Ves per on !

LA RIVA

¡ Mira què tal !

ZAMORA

Olvidemos las penas
bebiendo sidral.

CORO

¡ Sidral ! ¡ Sidral !

(Comencen a caure verdures a
l'escenari i els altres dos actes
no es representen.)

DOVA I QUICOFF

GLOSSES INCOHERENTS

L'hora solemnnial

Ens hi vàrem ensopegar per un d'aquells designis de la Providència que se'n podrien dir inescrutables. A nosaltres el safaretx no ens tira ; és el safaretx el que, fatalment, ve cap a nosaltres. Una visita sense importància al local d'un club dels d'upa i té : xafarderia als nassos. La farum de lo insospitat arribà fins nosaltres. La flaire del potin ens obrí les ganes d'ensumar. I vàrem ensumar de valent.

Era dimarts. En dimarts, els esperits supersticiosos, els que creuen en bruixes i en la mala estruga de tres capellans, no es casen ni s'embarquen. Ara, que el refrà només fa referència al ca-

sori i al córrer món, però no aludeix per res al cobrar pàfies.

Si el nostre acreditat nas no ens va fer figa, en el gran club era dia de pago. Era el dia, o, millor dit l'hora solemnnial de tocar pasta. Era el moment esperat de traduir els xuts, les passades i els dribblings en pàpirus, naps i beates, segons la categoria social. Era el moment en què l'amateur fa un feio i el professional se'n fum de la virolla. Era l'hora del puginen, de tocar-ne de frescos, d'habillar-la.

En sortí un—el nom del qual no direm ni que ens esbocinin—amb un feix de bitllets. Era un as. Somreïa beatíficament a la

munid d'admiradors tarregada. Saludava amb aires de subhastar protecció...

En sortí un altre amb pasta mixta: plata i bitllets. També era as, però no tant. No anava pels cromos. Completava l'equip i prou. No se'n recordaven per a les seleccions. No el saludaven tant, però també tenia els seus admiradors.

Sortí un tercer. Duia plata. Li feia bulto a la butxaca i el seu dring era temptador com una mala cosa...

El nostre esperit detectivesc establí tot seguit unes gradacions. As, semi-as, segon equip... Els tercers portarien calderilla... Es l'eterna història. Els uns molt i els altres res. El peix gros es menja el petit...

Al baixar l'escala veïrem pujar tres periodistes. Oh, dubte esgarriós! També? Però... tanmateix, tenim un excés de maldicia. Potser anaven a cercar notícies!

I està clar que deu ésser això!

XAVET

Una intervieu amb en «Paulino»

Les nostres aficions sanguinàries i els nostres hàbits macabres ens portaren una tarda a la sala de dissecció de l'Hospital Clínic.

Una llum grisa ho inundava tot i ajudava a donar un aspecte més tenebrós a tot aquell amuntegament de desferres. Aquí un cap esberlat, més enllà una cama sense companya, en altre recó un piló de costelles a punt de coure a la brasa; en fi, un menjador pels hambrientos rusos.

Un jove amb guardapolvo, d'esquena a nosaltres, feia funcionar una serreta mecànica i s'entretenia desfent un crani a peces amb la mateixa tranquil·litat amb què una criatura desmunta un despertador.

—Tu, Paulino? Destroçant cadàvers amb un xerrac?

—El mismo, sí, soy yo. Estoy averiguando si el cerebro tiene realmente comunicación directa con el ombligo...

Ens rodava el cap. La fortor de l'àcid fènic i de l'alcohol ens enterbolia el senderi.

—Amic Alcàntara, et convido a pendre una cervesa. Anem!

Es va resistir una mica, però a la fi es convencé i sortírem, dirigint-nos a un quiosc de begudes que hi ha enfront de l'Hospital.

—Tengo un gabadal de cosas para preguntarte. En secreto, ¿sabes? No lo cherraré.

—Eres del XUT! y no te creo.

—Así me quedara bornio si te ensarrono! Tan cierto como la luz que nos ilumina!

—Si va de veras, te responderé. Pero nada de indiscreciones.

—¿Cuándo te retiras?

—El año que viene. Estoy ya harto de futbol y de patada.

—...?

—Mi lugar lo ocupará Piera, y si las gestiones que realiza la Junta no salen fallidas, actuará de extremo Pellicer.

—¡Válgame San Nin y San Non!...

—Podría ser que en la defensa pusieran a Blanco, que es el sitio

que más le place. ¡No es macana!

—...?

—La Junta se empeña en obsequiarme con un beneficio, y... no me quedará más remedio que aceptar... ¿Cómo no?

—...?

—Este Juliá no es mal muchacho, pero es demasiado bravo. Cualquier tontada le revuelve la sangre.

—...?

—Claro que seremos campeones de España. ¡Ni que decirlo tiene! ¡Habría que ver!

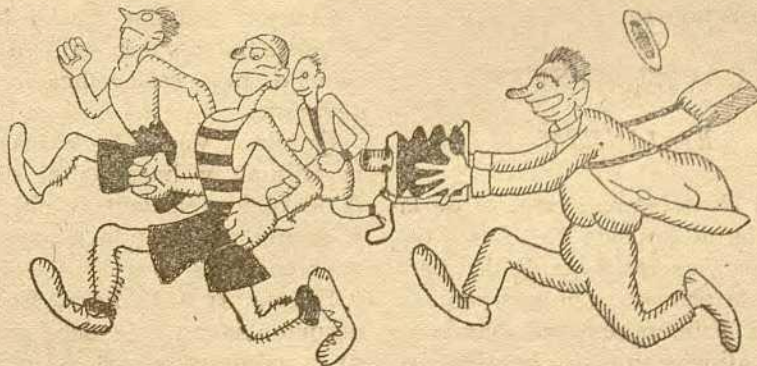
—...?

—No lo creas; si algo me tira, son los cocoteros de mi país y los platanales. Siento muchas veces la nostalgia de aquellas noches azules pasadas en claro debajo de un abedul, oyendo cantar a los guacamayos y aspirando el suave perfume de una brisa embalsamada. Las potencias se adormecen y una suave laxitud invade los miembros...

Ens el vàrem mirar amb recel. Somniava, o ens prenia el pèl? Per sortir-ne airoament, ens posàrem a cantar, tot gronxant les espatlles:

La galvana es una cosa muy an-
¡turum-tun-tun! [tigua,
que se coge en la manigua
¡turum-tun-tun!
Debajo de un cocotero
la negra Panchita
y el negro Gualtero...

DOVA (FILL)



—Pst! Un moment quiet!

Tratado psicológico de fútbol

(Al alcance de todas las fortunas)

Seguido de 12 apéndices y un cuadro sin óptico

por

BUENDIA Y GASOL

(Continuación)

Coz. — La coz se divide en «oriental» y «occidental». La primera es la que te encoloman en la fachada y la segunda la que recibes por la galería. Hay también la coz...tumbre de plantar una morma al que te la proporciona. La coz oriental puede afectarte, o bien la cara de la fisonomía, y en este caso puede suceder que te hagan una cara nueva (¡qué suerte para Cros!), o que te la hagan malbién, o bien en la poste del pecho, en cuyo caso te haces la astilla, o en... bueno, o en la canela de la piería, que te puede hacer ir ranco una semana, tirando por el cabo bajo.

La coz occidental puedes recibirla en el rosario de la espalda, o en la medalla del rosario (qué fino, ¿eh?), o en la pantorrilla. Como es de trascantón, no hace pieza.

Codazo. — Para dar un codazo se necesita traza, pues si no lo ensopegas te dolerá el hueso de la música. Puede darse en el pecho, en el costado, en la espalda y en contadas ocasiones, pues si el otro se adona de que lo has hecho a gratiente, te hace unos morros nuevos.

CAPITULO SEXTO

EL LINESMAN

El «linesman», o sea, el de la banderita (música de «Las Corsarias»), se compone de dos partes: la primera y la segunda.

La primera es una bandera. Un «linesman» sin bandera es como Cardona sin Torres Ullas-

tres: nadie. La bandera hace lucir las prendas personales del «linesman» como *lavandera* hace lucir las prendas interiores.

La segunda es un fulano. Bandera sin fulano no va en lugar. Una bandera sola no señala los *hauts* ni otras mandangas.

No debe confundirse la bandera del «linesman» con las que se clavan en los reones del campo. Esto de que un terreno se trate como un toro, o sea, que se le claven banderillas, no me parece pas muy encertado, pero así lo hemos encontrado y así lo tenemos que dejar.

La misión del buen «linesman» consiste:

Primero. En ayudar a su club aunque para ello tenga que decir alguna bola. Algunos golpes un *hout* puede girar la tortilla. No vale a badar. Siempre al tanto.

Segundo. Hacer el mec. Un «linesman» luce la pinta y hace el caca sin gastar ni una pafia. Además, ve la batusa de aquello más bien...

Tercero. Insultar a los del otro cantón. Cuando un enemigo pasa por allí prop, puede decirle «gamarús», «farcit» y «guacamayo» sin peligro, porque el otro está atabalado.

Cuarto. Señalar quién hace el *hout*. Esto es más sencillo que Sancho, pero casi nunca lo endevinan.

Quinto. Ver a las chicas de la tribuna y hacerlas el ojito. A lo mejor encuentras chicota, y de un mal partido te sale un buen partido.

Sexto. Ir a la hora. El «linesman» como cale debe poner su cronómetro con el del reflí y advertirle si va errado. Ahora,

que por unas décimas de segundo no debe amohinarlo. Tan sólo en los vuelos de Navidad debe ir al reflí con las décimas.

Ya lo saben, pues. El oficio de «linesman» es de pавero, pero no se pugina un chavo. No hay la vida. Esto, como una reíra de Dios, no es justo. O bien se hacen barba de oro todos, o que los reflís no cobren.

CAPITULO SEPTIMO

EL TANTEADOR

Un campo de señores debe tener un tanteador. Por tanteador se entiende:

El que endiña mormas.

El que marca tantos.

El aparato donde se apuntan.

El lápiz de bolsillo.

El que endiña mormas, piñacos, mástics, natas, piñuelos, boleas o mastegots, puede ser:

Jugador.

Espectador.

El jugador que clava tantos, a lo mejor recibe del carpón. El espectador, gaire bien siempre.

El que marca tantos no debe confundirse con el que marca posturas.

El primero vale un gabadal de pafias, pero al segundo se lo rifan por todo arreo.

El aparato es una mena de cosa de madera con dos cuadros y sus marcos respectivos. Hoy que los marcos están tan baratos, sería ser muy rancio regatearlos. Ahora, que hay que ponerlos una mica altos, aunque todos digan que los marcos están bajos.

(Continuad)

Jocs Florals del «XUT!»

TREBALLS REBUTS

L'AMOR AL CLUB

Sense lema.

Soy un futbolista un as
Que juega con el «primero»
Del club «No em fumaras pas»
Con gran prontitud y esmero.
Soy un delantero centro
De los que sacan de apuros
Y al fin del mes apercibo,
Un jersey, sesenta duros,
Un pito, un acordeon,
Y una cajita de puros.
Que ganamos o perdemos
A mi si que tururut
La cuestion son los dineros.
Lo demás «Amor al Club».

GALIASSA PETIT

LES TRIFULGUES

DE L'«AMATEUR»

Lema : «Comptes i balanços».

Quan s'acaba la temporada
ja suspiro de content
doncs es quan, generalment,
se solen els traspasos pagar
i se poden embutxacar
uns quants papers benfactors,
ja que, a fi de mes quan se cobra
el remanent que el Club destina
com a PREMI als jugadors,
i el sou i comissions de corredor
de l'article qu'el fanàtic fabrica,
ens queda tan poc saldo a les butxa-
[ques,
que no en tenim ni pera comprar dues
[patates.

PEP OF PAL AM OS

L'AMOR AL CLUB

Lema : «Entrebancs».

Un foot-balero embostero i pavero
ab un gec que no hi quep d'estret,
si li diuen garrofero i bolero
diu, Paret si ho soc no ho crec.

Una minyona sens ronya i vergonya
que es mossà, rossa ab bossa
es farronya, porta monya i te nyonya
i porta forta a una gossa.

Veieren a un noi paroi i cufoi
que passaba xutaba i molestaba,

a en Bordoy i a un noi de S. Boi
que badaba caminaba i daba tava.

En Julià, en Germà i un escolà
la Pepona, la Tona i una mona,
es baren parar a rondinar i mirar
ab una dona, bufona una estona.

En Trabal, i un pardal a dalt un pal
en Pau ab un peu fen un pou,
en Rambal ben alt digué «panal»
i en Surroca ab sa boca digué prou.

En Nasi en Sagi i un Tanasi,
en Cros ab un gos ben regros,
digué passi el dia que em casi
mengarà arros mullós, sense os.

Ab bent i ploguen ¡cuanta de gent!
a cala tia hi havia aquell dia,
el ponent mai ment cel rogent
cuan l'amor a un club se'l somia.

En Pellicer un taberner i l'adroguer
un peruc un brut i un mut,
deien ; aquè vé tanta gent al carré
¡ho! es l'amor al club que falla'l Xut.

TEM TERAP

TEMA LLIURE

Lema : «Als fanàtics».

Cada Club te els seus
i tots neguen tenirme
encara que falta fan
per cuant yan batuses.

Son el fanatics aserrims
per el seu Club ansiat,
veuen nomes lo dels altres
i lo seu 'No ha estat res'.

A cada partit es barallen
per si ha sigut «Penal ó Gems»
i molts d'ells a casa arriben
amb el traço al revés.

Son incansables per els seus
tant si van a Reus com a Paris
ells com uns gosets
detrás els van seguint.

La milló alegria per ells
es parlà amb un «As» dels seus
i pogué di als companys
tal... es molt amic meu.

A totes les reunions
per «Imparcials» volen passá

pero així que obren la boca
s'els hi coneix per ahont van.

De fanatics n'i ya
de totes classes y gustos
els uns per a fe de primos
y els altres per a cobrá.

Per volgué ser massa vius
i coneixer millor les faltes
a cada partit que van
hagafen enrabiaades.

I per ultim els diré
que abans de ser de la colla
hagafin una pistola
i pistolades va y ve.

PILETA

L'AMOR AL CLUB

Lema : «Per amor al club».

Tots els jugadors de fut-bol
tenen tan amor al club
que per ell jugen y es cansen
sense por á ningú.

«Tot per amor al Club».

Cuant el fi de mes arriba
tots amb molta devoció
van a parar la ma dreta
igual que un treballadó.
«Tot per amor al Club».

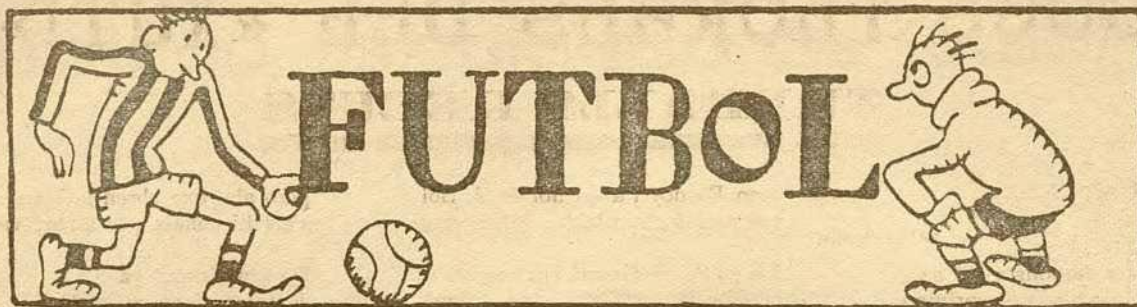
Avui perque ha d'aná
amb la xicota a paseix
demá per indisposició
alguns dies pasa sense jugá.
«Tot per amor al Club».

Cuant arriba el bon temps
y amb molta afició,
desitjen canviá
de la samarreta el coló.
«Tot per amor al Club».

Si per acas es fan mal
encara que no sigui ré
es pasa cada u
una setmana sense fer rés.
«Tot per amor al Club».

Ademes... cada club
diu als seus jugadors
per cada gol que paseu
un «amadeo» un donc á tots.
«Tot per amor al Club».

PILETA



La mandanga de Les Corts, o les excel·lències del sidral

Quan en Dova va dir-me que m'encarregués de fer la ressenya del *magno encuentro* el cor se'm va posar a saltar com en Samitier davant de gol. Era massa honor per un home sol. A la fi es complia el meu desig de poder dir mones als jugadors i tanoca al reflí sense córrer perill de trenca-dissa! Oh, Dova! Demana el que vulguis.

Per això, quan, imitant els diputats, vaig pendre seient a Les Corts, no m'hauria venut el lloc ni per sis peles. En *Papitu* Torrents, en Corbinos, en Trabal, el «sanyó» Miró, tots els plomífers, pseudoplomífers i símil-plomífers em miraven com dient: Qui és aquesta pinta? Però jo, res. Més tivat que l'Alcàntara quan el retraten, tirava de carnet i llapissera i feia el meu paper amb elegància i *esmero*. Som o no som.

Però un servidor té una memòria més fluixa que l'atac de l'«Español». Avui li diuen que en Pedret és el *non plus ultra* dels porters i al cap d'un quart, tururut. Per això, ara, en aquest moment, no recordo ni un esquitx del *sensacional partido*. Es en va que m'escarraci. Sols tinc una feble idea d'haver vist a en Pelaó clavant màstics al Mussolini de la premsa...

Per això em limitaré a escorcollar el meu carnet d'apuntacions i a anar copiant lo que en ell hi

consta, *salvo* gargot u *omisión*. Som-hi.

Camp atapeït. 34.000 ànimes. Bufen aires de *foronda*. Costat meu lloro «europeïsta» diu volen desllorigar Sami. Sota meu pepa «barcelonista» anuncia cabasset. Entren anglesos. Mau! No me'n puc veure lliure.

Surt reflí. Es en Milego, de la terra del tramús. Va tot quitllo. El veí del costat diu que si fa la patota li rosegarrà el fetge. El de sota diu que si fa dinyar-la al «Barça» morirà esmicolat. Jo, sidralista, o sia, neutral.

Surt l'«Europa». Sis mil aplaudixen. Onze mil callen. Juga l'«as» tendre, en Jaumandreu. Veí costat em diu que Bordoy és a la reserva per ensopit, i que en

Jaumandreu és un trumfo. Veí sota se'n fum.

En Julià cada dia perfecciona més el tipus. Unes nenes diuen: «Llàstima que no sigui dels nostres, oi?» En Cros mastega regalèsia. Un nen l'ha mirat de prop i vol anar a casa. En Pelaó està capficat. Què tindrà?

Oració. Mandanga. Es el «Barça» que surt. Hi són tots, fins el *portero nacional*. Veí del costat diu: «Paveros!» Veí sota exclama: «Monades!» En Sami es deixa retratar tocant a terra. En Cardona s'eixuga la baba que li cau.

Ja la ballem. Els «barces» ataquen i de primer antuvi en Martí fa el salt del *papagallo* i rep un nyanyo. Guilla al quarto dels re-



mendos. El veí de sota renega. El del costat somriu com la Gioconda.

Ara és l'«Europa» qui empi-pa. Per un moment fan patir als onze mil. En Pasqual s'hi veu negre. El veí de sota crida «orsai» pel que pugui ser. El del costat li diu «pepa».

'Ai! En Sami fica un gol. El veí de sota s'engresca. El del costat diu que és fet amb trampa. El reñi és de la *misma opinión* i diu que és orsai. Que de què! El de sota comença a trobar sòmines en Milego. El del costat pica de mans...

En Pellicer s'esquitlla. A veure si passarà a en Surroca? Uva. Ja l'ha passat. Centra amb compàs. En Pasqual agafa la pilota, però se li escapa de les mans. Ah! Ai! Oh! Rebot en el pal. Se sent respirar a 11,000 perso-

nes. El veí del costat: «Això no val!» El de sota: «No guanyarem per *sustos*!» Hi ha pals que semblen porters, i viceversa.

Surt en Martí. Crec que li han canviat una cama. No se li coneix.

En Jaumandreu para com un home. Apunta-te'n sis. En Bordoy ha passat a la història.

En Martí ha sucut! Ovació. Cares llargues. En Sami explica a un del públic que el gol es deu a ell... El veí de sota: «Ja comencem a omplir el cabàs.» El del costat: «Això és *material*. Ja veuràs, ja!...» Jo, neutral i sidralista.

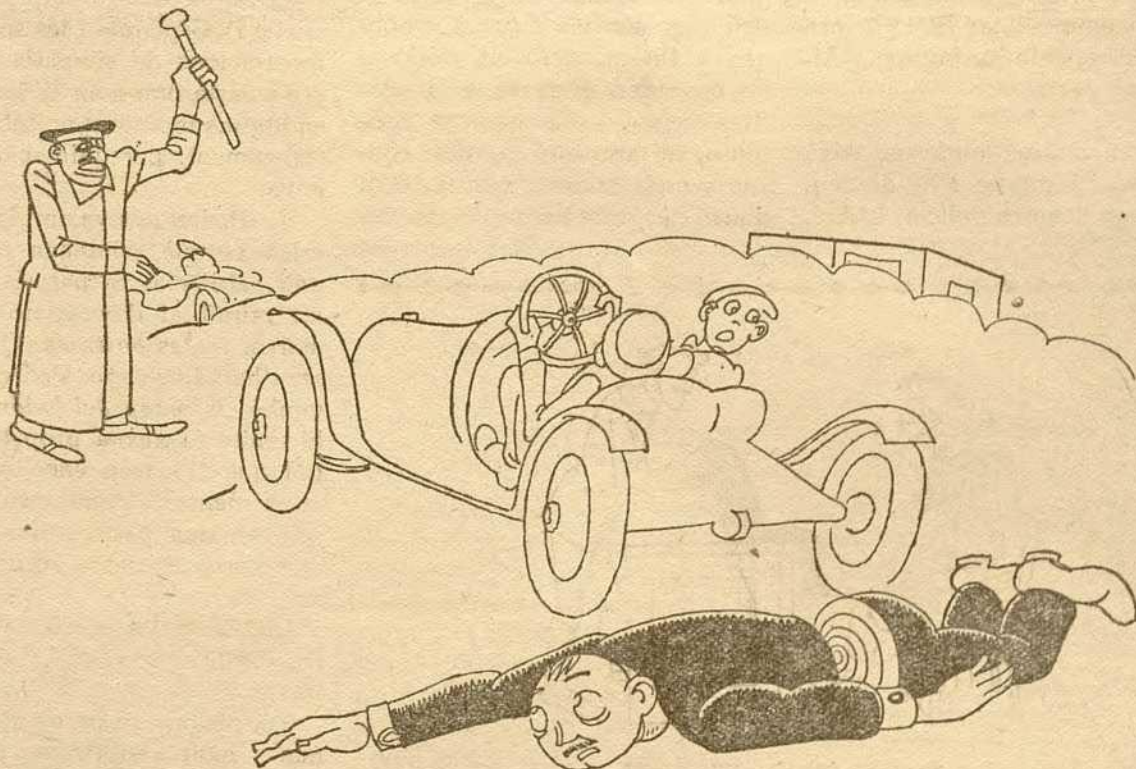
S'estrena el tantejador. A casa la gent rica no hi falta res. Ves quan en tindrà un així en Matas!

En Torralba penca com un taxi. L'Alcàzar s'escorre com una anguila. En Julià etziva un *shoot* d'aquells de pendre til·la. En Pasqual *plongeona* i emulsiona. 43 xuts. El de sota està nerviós. El del costat rosega un mocador de farcell...

En Sancho guilla, tarat. En Sami, ídem, ídem. Els 11,000 s'esgruxeixen. Els 6,000 tenen pensaments de color de rosa. (De rosa rosa, eh? No de rosa blanca.)

L'Olivella i en Torralba s'engresquen. S'oloren pinyacs. El reñi els reconcilia. El del costat: «Mastega'l, Olivella!» El de sota: «Deslloriga'l, Torralba!...»

Un *faut*. Un altre. Un altre. Etc. (Així fins a 67.) Faig punta al «Faber». Perdonin si se m'escapa alguna cosa.



CAMI DE LES CORTS

—Té! Només em sap greu perquè potser avui en Samitier quedarà bé!...

Córner contra en Jauma... etc. Ara! No! Oh! Quina pega! La punta se'm trenca altre cop.

Brutícia d'en Carulla. Lío. Pasqual, ull viu. Remat, berti-nesc. Pasqual es troba la pilota als dits per un d'aquells mira-cles. Res. Veí de sota diu que l'estudiant madrileny és un *ma-nu* que es porta l'oli.

En Pellicer avença, amb inten-cions *traviesas*. En Milego, ba-dant, xiula un orsai. En Pelli el desprecia i xuta. Surt una cór-ner. El reffi vol que es tiri l'or-sai. En Julià diu «pallús» al re-ffi. Aquest l'engega a dida, o sia, al quarto de la roba. En Ju-lià diu que no li rota tocar el dos. Conferències. *Cábalas*. Re-unions. *Cabildeos*. Consultes. Què passarà? *Misterio*.

El veí de sota: «Jo, els faria agafar.» El veí del costat: «En Pelaó té raó...» Jo, sidralista.

Ja surten. Ja se'n tornen. Ara vénen. Ara se'n van... En Julià està incommovible. El reffi toca pirandó. A quin joc juguem? Això no fa *guerrero*.

Surten marins anglesos. Això no val. El públic s'hi distreu. En Noga demana policia. L'Aré-

valo pensa que tindran de tornar les pàfies. Però, no; el públic és mansoi... El veí de sota i el del costat fan pinyes. M'aparto amb discreció... Me'n vaig a ca-sa. Jo, sempre sidralista.

Al sortir veig en Noga som-rient satisfet. Veig en Trabal amb un ull de vellut. Veig en Matas que murmura: «Són unes mones! No guanyaré per disgus-tos.» Veig a en Pelaó fent ga-nyotes...

Agafó el tramvia. Em costa 10 cèntims. I aquí ho tenen tot. Ja veuen si en vaig ésser d'afort-unat en el meu debut. Es allò que diuen: *Es tocino desgracia-do...*

EL NOI GRAN DE LA MUNDA

Español - U. E. de Sans

Aquests minyons de l'«Espa-ñol», qui els ha vist i qui els veu! Abans no s'entenien ells amb ells ni amb intèrpret; els defenses eren els únics que ana-ven a l'hora, però els mitjos i els davanters jugaven a la «ga-llina cega» i als «quatre can-tons», mirant-se el gol dels con-traris amb la boca oberta, com aquell que mira un castell de focs

artificials. Però avui tot això ha canviat; la davantera xuta a gol amb ganes de fer-ne i els mitjos tresquen pel camp amb una se-guretat que fa eternir.

Els de Sans no s'ho volien pas créure, però quan veieren a en Sanahuja portant pilotes als peus d'en Llauger i a l'Olariaga cen-trant-ne de matemàtiques als nas-sos d'en Pedret, es quedaren ve-ient visions.

Allò no valia! Aquell mano no era l'«Español»! Amb allò no hi comptaven!

En Feliu no es podia desen-ganxar d'en Sanahuja, *como la mariposa en torno de la luz*. Tot era provar d'escapar-se, però per més que feia no podia sotstrau-re's de cap manera a l'atracció d'en Sanahuja.

En Vilarrodona va fer de Za-mora amb tots els ets i uts. Es de témer que si en La Riva el va veure jugar faci acceptar les pro-posicions del «València» al *con-sejero del reffi* i es quedi amb en Vilarrodona.

El públic estava empipat amb els de l'«Español» i les seves de-mostracions de simpatia arriba-ren a destarotar a en Villena, que en alguns moments no sabia pas, francament, per quin mar nave-gava.

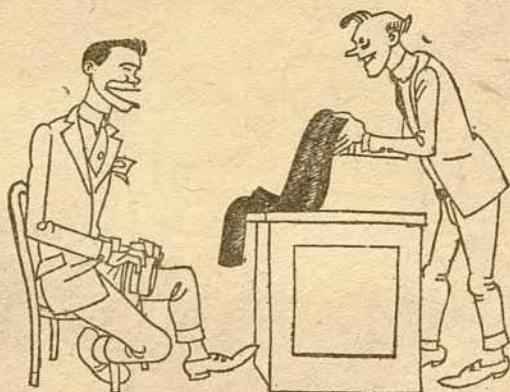
En Pedret ens va empipar una mica perquè semblava que fes una pel·lícula. Si hagués tingut un mirall al davant no hauria marcat tantes *posturas*. Que pot-ser t'han dit *guapo*, Pedret? Que també ets *magó del balón*? Que hi tenies la xicota prop teu? El gol que li varen encolomar va ésser mentre s'aguantava a peu coix en una *postura neo-clásica* que hauria fet desmaiar a la Ber-tini.

L'Oliveras, sense fer el pave-ro, va lluir de valent, i és molt just.

Tot plegat, un partit molt ani-mat i molt entretingut. Ens hi vàrem divertir.

MARGOT,

la joven trans-siberiana



EN SAMI COMPRA UN JERSEI

—I què li sembla, que perdrà?

—Veurà: depèn de si, quan el porta juga de davanter-centre o de mig ala.

Martinenc Sabadell

La davantera del «Sabadell» feia una temporada que estava ensopida, però ahir es va desensopir. Són casualitats que sempre les paga el «Martinenc».

En Tena i l'Armet, amb aquella *performance* que n'habillen, feien les delícies d'en Pallejà. Allò era *recrear* l'existència a un porter que té veritables ganes de complir.

Moralment i materialment (riguin-se d'en Trabal) el «Sabadell» va guanyar.

L'atac de Sant Martí, malgrat la voluntat d'en Barratxina i d'en Mariné, es va estrellar amb aquella parella de defenses Cabedo-Muntané, que el dia que el «València» els clissi és capaç d'ofereir-los-hi un transatlàntic de *recreio* i una pensió vitalícia de sis ralets diaris.

El joc que desenrotllava el «Martinenc» era ràpid, més que ràpid, exprés, però el cap d'estació, l'Estruch, el deturava, no estant per romanços.

I ara permetin-nos un *exhorto* al «Martinenc» per aconsolar-lo de la seva derrota.

«Amigos martinencistas: El estar a la cola no significa nada. Jesús ya dijo que los últimos serían los primeros; de manera, que si comenzáis a contar al revés, veréis que tenía razón hasta aplicado a vosotros.

»El estar a la retaguardia es tan honroso como el estar en la vanguardia, y más si cabe, pues el furgón es siempre el vagón más perjudicado en todas las catástrofes.

»Aconsolaos y pensad que la experiencia es la madre de la ciencia, y que *piano, piano, si va lontano*..»

Salve, oh «Martinenc»! Un altre dia serà un altre dia, i avui hi som i demà també.

L'ESQUIMAL DE GRATALLOPS

Terrassa - Atlètic

Ja tenim campió del grup B! Ja tenim el «Terrassa» disposat a trobar-se amb el «Martinenc».

Si des de que es va inventar el futbol un equip s'ha fet mereixedor de la simpatia de tothom, aquest equip ha sigut el «Terrassa».

Les tardes grises del «Terrassa» sempre han acabat amb pau i harmonia, mai amb rebequeries poca-soltes ni amb «trucos» de guardarroba, i les tardes brillants han sigut un *derroche* de tècnica i de futbol pur que ens hi han decantat amb cos i ànima.

Això al grup «A» no es pot dir, car seríem titllats d'*enragés*, però al grup «B» varia, car no creiem que puguin dir-nos «terrassistes»..

El porter de l'«Atlètic», entre tots vint-i-dos jugadors, fou el millor i ens plau fer constar que en Sanahuja *vale lo menos dos*.

*Por fin llegó Navidad
que es la fiesta señalada,
primera en ser celebrada
con pompa y felicidad.*

.....

Això ho cantaven pels carrers de Terrassa el diumenge el vespre, prova de què varen beure's l'enteniment de tanta alegria.

¡Arriba, yo os empujo!

TAUJÀ, EL SABIO

Gràcia - Avenç

El «Gràcia» ha guanyat el segon lloc en el campionat del grup «B». Qualsevol diu res a en Peidró després d'aquesta feta!

Allò que diuen d'amunt i crits, és una gran veritat, amb la única variant de què dels crits se n'encarrega el públic. Un partit de futbol sense crits és com un got d'aigua sense aigua.

En Gullarons i en Bau prou varen escarraçar-se, però els de

Gràcia, que estaven de llomillo, no s'acovardiren i aconseguiren dos gols com dos sols.

Ens veiem obligats a repetir allò: El «Avenç» està triste... ¿*Qué tiene el «Avenç»?*

Albar, Bau, Vila, Tomàs, Gullarons, Soler, Molera, Solé, Giménez, Pasqual i Cabrera, no us hi amoineu i un altre any torneu-hi amb més fe que mai, que potser a l'últim sortireu amb la vostra.

Amb palla i temps maduren les nespres.

X.

Badalona - Júpiter

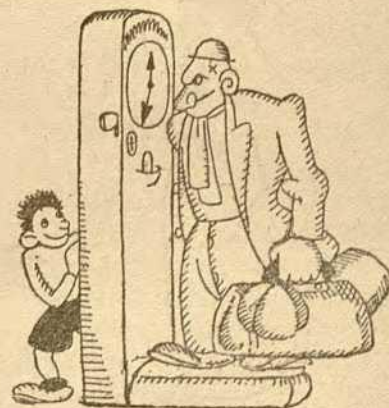
El «Júpiter», si hagués començat el campionat amb l'empenta que porta ara, hauria donat un *qué sentir*.

Aquella excursiòneteta li va posar els ossos a lloc i d'aleshores que és el «Júpiter» *tonante* que nosaltres coneixíem.

El «Badalona, ¿*por qué negarlo?*, va defensar-se com un lleó, però no li valgué.

...I com que no tenim més espai, pleguem, no sense felicitar abans a en Villalta per lo malament que ho va fer.

X.



—Té! Ahir era del pes ploma i avui sóc del pes gall! Això és que el pollastre em devia fer mal...

CICLISME

El diumenge, en el cubell de Sans, que en diu en Gargalló, hi hagué curses a l'americana, amb jersei i culans, *de equipos para novia*.

Fou de *sprints* (però no de contradicció) cada mitja hora i cada trenta minuts les tres primeres hores, i cada quart i cada quinze minuts la darrera hora. Semblava que tornàvem a les *sprintades* del cèlebre Soum. Sort que la darrera hora només va durar la meitat del temps, sinó hauríem vist coses espeterants.

En Carpi ens va resultar un *primo* pescant primes. Després va anar d'oros i ja no li'n varen quedar tantes ganes.

Lo castís fou que, a l'haver caigut la tarda, caigué pluja. En Serrano cau, n'Aguilera recau, en Margalef Sant Vicens o Sant Antoni del porquet. En Sans II, si no l'haguessin protegit els seus *camaradas* del cel, també hauria caigut al *montón*.

Els herois foren en Carpi-Margalef, cicle dues rodes, manillar baix, pinyó fixe, pneumes de goma.

Després, amb més o menys

voltes perdudes, es classificaren Escrich-Serrano, Hervitson-Tresserras, Sant-Torres, Casas-Gil, Torrell-Figuerola, Sant-Bohigas i Aguilera-Escrich.

En tota la tarda donaren 809 voltes; una ballarina en un segon en dóna 6 3/4.

La *organización, buena*, que diria *El Mundo*.

Segons carta oberta d'uns socis de Sans, publicada a *La Cornada*, notem que hi ha molt rebombori cicler per a disputar-se l'entitat que envia a França al nostre campió, o sia, el de sa mare. Sembla que entre la «U. E. de Sans» i el «S. C. C.» tinguin com un empat, segons opinen alguns socis d'aquestes entitats.

Nosaltres ens havem proposat desfer aquest malentès anant a veure a en Jaumet, i li hem dit:

—Noi: qui t'envia a França? Els del «S. C. C.» o la «U. E. de Sans»?

I el bon janàs ha dit:

—A mi m'enviaran a *Le Tour de France* les pàfies, puix que sense elles no puc ni dec anar-hi. Ja he patit gana dues vegades

—afegí,—i a la tercera tal volta m'hi enterrarien. Aquestes dues entitats tingueren la iniciativa de què jo anés a França; suposo que altres entitats també l'hauran tinguda i tots treballaran per a recollir pasta. Jo no puc presentar a cap d'elles; la pasta serà de totes i de tots; jo representaré la regió catalana, puix ella és la que m'hi envia. Això vol dir: *entre todos lo mandaron y él solo se marchó*.

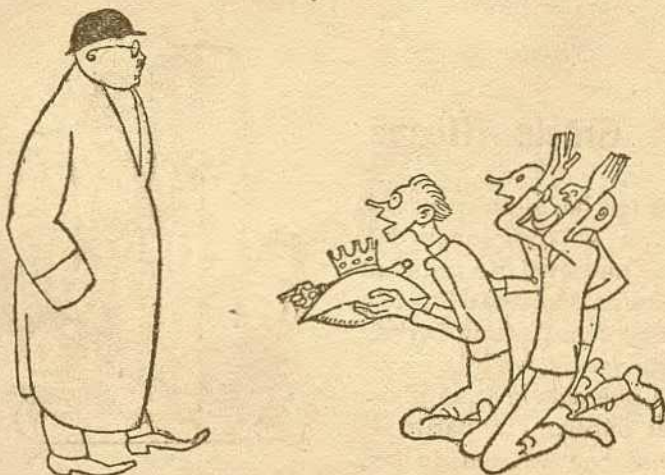
Explicat això, explicat tot.

Sols ens resta dir a en Jaumet que nosaltres també hi volem constar, i tal volta més endavant obrirem una subscripció a la qual podran contribuir-hi els lectors del XUT!, i les pàfies que recollirem seran exclusivament per a fer el sidral a la sortida i l'arribada de cada etapa. Així és com es fan les coses: pasta i moixoní, que deia en Saura.

PARET MET

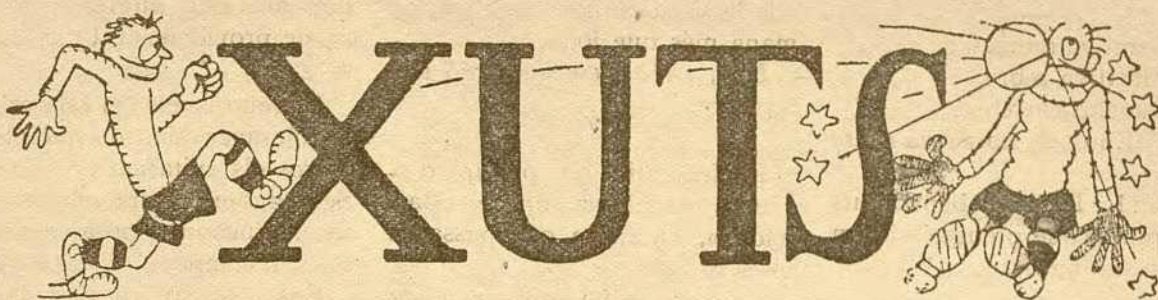
L'hora del correu

A. P.—Disponga!
 Pitof.—Procuri enviar l'original el di-
 lluns. Ja el considerem company de causa.
 Mandra primer.—Vostè hi toca! Vostè
 aïna! Duro y al instrumento!
 Llargandaix.—Qui l'hi ha dit, això?
 A vostè l'han enredat!
 Cuca.—Quan fem el XUT! de les cent
 pàgines, complaurem a tothom.
 Cacaaurina.—Menos paja y más grano.
 De totes maneres, ens entendrem!
 Pitus.—Un altre dia, germà.
 S. Bis.—Massa homèric! Decadent!
 Una admiradora d'en Bordoy.—Diu que
 un dia va veure en Bordoy llegint el
 diari? Dones, ho celebrem! Cregui que
 ho celebrem!
 Pileta.—Bueno.
 Tem Therap.—Una sí i l'altra no.
 B. Speron.—Si publicuéssim el seu ar-
 ticle, «Julià, el hombre coqueta», per-
 drem l'existència... i lo pitjor és que
 després no la trobaríem.
 Bric.—Decorador, cal·lígraf, brodador,
 artífice..., però escriptor satíric, per ara,
 nanay!
 Varis vilassarencs.—Estem d'acord. Ja
 està descartat.
 Un europeista.—Vostè ha confós la Pre-
 ceptiva amb la Fisioteràpia.
 Moixama, Andresillo, Kölik, Rasagra.—
 Aniran!
 L'aprenent de bruixot.—Ha arribat tard.
 Això la setmana passada hauria donat el
 cop.
 Un admirador d'en Trabal.—Admiri'l
 força i no envii res més. Vostè està hip-
 notitzat.
 Cara-fang.—Home! Això vol dir cara-
 llot!



ELS SOCIS DEL «BARÇA»

—Oh, gran Tallada! Ets més maquiavèlic que en Cabot! Aquí tens la corona i el ceptre.



Al balcó de l'estatge social del «Gràcia» hi posaren un cartell que deia :

«Barcelona, 1 — Europa, 0.»

Si no cuiten a treure'l de seguida, tenen d'anar-hi els bombers.

Simpatías que tiene uno !

En Reyes es casarà aviat, per tal de poder anar a València amb la dona i estrenar un pis amoblat que els tenen preparat.

Aquests valencians deuen haver trobat alguna mina d'or. Mirin que oferir un pis així com així ! Amb lo escassos que van !

En Pascual, abans de començar el partit del diumenge, quan l'advertiren de la fogositat d'en Julià, digué :

— *Si me entra Julià, le echo encima los setenta y cinco kilos que peso y lo aplasto.*

Si ho arriba a fer, ens hauríem estalviat aquelles engúnies que vàrem sofrir durant el transcurs del partit.

En Reyes encara no té el permís del «Júpiter» per anar a jugar amb el «València».

Quin conflicte ! Amb un pis parat a València, no poder-hi anar per un trist permís !

Si a l'«Europa» el desqualifiquen, l'«Español» obtindrà el segon lloc.

Ja va fer bé en Zamora d'emparar, ja !

En Trabal està concirós. Sembla que en porti alguna de cap.

La Riva, vigila'l, no fos cas que toqués pirandó !

Els artistes del teatre «Victòria» estaven, dies enrera, esverats. I tenien motiu per estar-hi.

En Zamora, l'«as» de les porteries, no es movia d'entre bastidors. Es que volia debutar cantant «La princesa de la Czarda» ? Es que l'empresari el volia llogar com atracció ?

Ja s'ha sapigut lo que era. A la cuenta, estava convencent al baríton Lloret de què debutés com a futbolero...

I el va convèncer, car el diumenge va jugar de mig a l'equip dels tramoistes.

Creu-nos, Lloret, que nosaltres, encara que bútxares, som incapaços d'enredar-te : deixa-ho córrer això de la cossa. Cantant t'hi guanyaràs més la vida.

De Zamora només n'hi ha un.

En Matas diu que a l'«Europa» no li convenia ésser campió aquest any, puix és cosa que porta massa gastos...

Bé, vaja ! A nosaltres, no ! Que et creus que som del grup «B», potser ?

L'Estruch va treure el geni i va amenaçar amb fer un cop d'Estat si el «Sabadell» donava els punts al «Barça».

Toca-la, noi. Les combinacions, al camp. La netedat és mitja vida i qui vulgui peix, etc.

En Pelaó ha enviat una carta a la Federació demanant que es torni a jugar el partit de marras.

En aquest món se'n veuen de tots colors.

També diu que en Milego va fer mal fet en plegar.

Caram ! Doncs mira, Pelaó, que, tal com es posava en Julià, encara hi seríem.

Fa un fred que glaça...

En Torralba i l'Olivella varen jugar a veure qui feia la traveta amb més dissimul.

Bueno. Sort que en Milego els va convèncer de què allò feia *mal hombre*, que, sinó, la cosa acaba tràgica.

Però vingué l'abraçada de Vergara i fins les damiselles de la tribuna dels escàndols es varen enterir.

Sou molt grans !

En Julià va fer un punt de *torero* i que de què que ens malmet un reffi.

Veus, tabalot ? Ara et castigaran a estar a dieta...

Ens fa l'efecte que passaràs un mal estiu.

En Milego té geni, però quant a lo altre no ens resulta.

Ens va resultar sense el *mi*.

En Pasqual, en Sami i en Carulla no es resignaven a anar-se'n del camp...

Els dolia no poder fer el cabasset que els va pronosticar en Nogareda.

En canvi, en Sancho, com a home pràctic, va tocar el dos, dient :

— Val més així... Es allò del *pácaro en manu*...

En Sami va rebre.

En Martí va rebre.

En Sancho va rebre.

De l'«Europa» no en va rebre cap.

Caram! Potser, benivolguts blau-granes, que prenguéssiu un xic de fosfatina...

En Vilarrodonà se n'apuntà sis el diumenge. Es veu que aquest any això dels suplents es portarà molt.

En canvi, en Pedret se n'apuntà un per massa refiat...

Noi, no badis.

El «Martinenc» se'n va al pot de pet.

Com nou *hijo prodigio* tornarà al grup «B» si no fa un va-i-tot.

Els de Terrassa porten una gana!

En Nogareda diu que en Garrobé no el voldrien pas al «Barcelona». I saben per què? Perquè és insegur...

Tenen por que es deixés escapar el tren els dies de compromís.

A València donen com a cosa feta que en Garrobé jugarà amb ells l'any que ve.

Quant?

Volem dir que *quan debuta*?

El senyor Cardona va dir a en Milego que, si volia, avisaria una *pareca* per a que fes sortir al *rebelde* Julià del camp. I en Milego, napoleònic, va contestar que

«de la línia de hout pa c'ací, no mane més que io!».

Uva, ché! Tens més raó que un frare.

Els federatius que per una d'aquelles casualitats són del «Barcelona», anuncien que passaran coses grosses.

Què serà? Que donaran oli de resina a en Julià? Que dissoldran *manu militari* a l'«Europa»? Que desterraran en Matas?

Ja veuran com tot acabarà amb una penyora.

Aquí estem per lo positiu.

A en Zamora els valencians li oferien, si volia canviar de residència:

15,000 naps al comptat; 2,000 naps de *bolos* assegurats; 2,000 naps de comissió per al corredor que fes el negoci...

Psh! Amb aquestes misèries volen enlluernar-lo?

Vostès es creuen que trobar un reflí és cosa senzilla, oi? Doncs baden.

Aquí tenen en Milego. Escol·lir-lo va costar sis setmanes. Els de l'«Europa» no en volien cap de Barcelona. Els del «Barça», cap del Nord. Els de l'«Europa», cap de Madrid. I, per fi, l'anaren a cercar a València.

No valia pas la pena d'anar tan lluny!

Els anglesos, distraient al públic, l'altre dia salvaren la situació.

I després encara hi haurà qui

dirà mal dels anglesos. Si n'hi ha de providencials!

Es veu que els del «Barcelona» ho oloraven això de què els anglesos els evitarien un conflicte. Sens dubte per això els enviaren 200 invitacions i posaren 200 cadires al camp...

Ens juguem un peix que la pensada no ha sortit d'en Cardona.

Els nostres són valents com uns *jabatos*. (Això no sabem què vol dir, però en Cuscunilles sempre ho diu...)

Ara, malgrat les intemperàncies dels de la boina, han decidit no arronçar el llombrigo i anar a Bilbao a jugar el partit final d'allò que se'n diu el campionat de les regions.

La Federació paga els segurs de vida.

A en Calvet l'han fet «secre» de la «Unió Esportiva de Sans».

Ens n'alegrem per dos motius: perquè val més això que no una ensopegada i perquè en Treball hi pendrà una enrabiada.

No saben vostès lo que ens fa riure en Treball quan està enfadat.

L'Oscar, d'Astúries, se'n va a València.

En Roca, en Garrobé i l'Oli-veres, sembla que també.

En Meana, en Peña i en Zabala, dos quartos del mateix.

Tenim una pensada: per què no ens envien en Cubells i en Montes? Potser a l'«Espanol» li convindrien...

Ha anunciat sa visita a Barcelona l'equip nacional de l'Uruguai.

Però, estiguin tranquils.

Aquesta vegada no els fa venir l'«Espanol».

No es tractarà, doncs, de cap pel·lícola.

PER VARIAR

Aquesta setmana no anunciem el que publicarem en el número vinent.

Volem que tinguin una sorpresa.

¡Emoción! ¡Expectación! ¡Ansiedad! ¡Interés! ¡No empujar!

—
Durant l'estoneta que el diumenge, a Les Corts, l'àrbitre va estar fora del camp, el públic va pendre's la cosa a barrila, arribant a birlar la pilota als jugadors de l'«Europa» que s'entrenaven en un dels gols.

Res: contents i enganyats.
I encara ens diuen *fieros*!

—
Els davanters del «Barcelona» es veu que s'havien proposat jugar amb un de menys.

Quan no era en Sami, era en Martí, que feia figa i cap a l'àr-nica falta gent.

Tanmateix són força originals aquests nois!

—
—El gol del «Barcelona» el va fer...

—En Martí!

—Oi! Com ho han endevinat?

—Es allò, saben? Es *su sino*...

—
En Pelaó va desfegar-se endinyant quatre mormes a en Trabal.

Sembla que s'hi hagi abonat.

Jo, d'en Trabal, ja començaria a molestar-me...

—
Si desqualifiquen l'«Europa», l'equip gracienc anirà a la cua.

Ho sentim pel «Terrassa», que no podrà trobar-se amb el «Martinenc».

Ves per on el «Martinenc» respirarà amb tranquil·litat!

—
En Llinàs ha tornat a fer el salt als de l'«Iluró».

Aquest Llinàs és més inconsistent que en Zabala. No tindrà simpaties.

—
Abans de començar el partit «Barça»-«Europa» al quarto on es vesteixen els jugadors hi ha gué un *conato* de revolta.

Els jugadors del «Barça» no volgueren sortir fins que tota la Junta en pes els donà paraula de què a l'endemà cobrarien un *mo-*

mio que tenien promès des del començament del campionat.

Eh? Què tal?

—
En Matas—santa innocència! —somniava en fer desqualificar, per la Nacional, el camp del «Barcelona».

Ja té raó la dita aquella que diu que «qui té gana somia pa...»

—
Una pregunta:

Què hi feia, el passat dissabte, un membre de la dinastia Matas en el local de l'«Español»?

A qui ens ho digui li regalarem un pinyol.

—
Aquests dies els marins anglesos han jugat a tots els camps de Barcelona.

Cap d'ells s'ha queixat de què fossin *duros*.

Es que allí tenen un criteri molt «lliure».

ALS COL.LABORADORS

A tots els que ens envien originals per a que els publiquem, els agraïrem que ho facin sempre abans del dimarts, car, del contrari, no podrem complaure'ls.

BARRA!

En Ginés de Pasamonte, un escriptor de *tomo y lomo*, ha escrit un estudi filosòfic transcendental sobre els catalans, que és tot un tractat d'psicologia.

No el reproduïm íntegre per no cansar els llegidors i perquè *para muestra basta un botón*. Vegin, sinó:

«A través de la prosa brusca y «peleona» de Angel Samblancat, el catalán es un ser «inlidiabile». Visto en el teatro de Vital Aza y Muñoz Seca, todo catalán es un

comisionista de calcetines. Cantando el himno de «Els Segadors», cualquier catalán es una hiena. Y finalmente como fabricantes de butifarras todos los catalanes son igualmente desaprensivos...»

Què els hi sembla? Això ho firma Schopenhauer i passa a la posteritat.

«Hace ya muchos años, yo tuve un amigo catalán. No usaba barretina, pero se apellidaba Tomeu. Naturalmente, apellidándose Tomeu había de tener muy poca lacha. Efectivamente, días después, Tomeu haciendo honor a su apellido, se «piró» con mi gabardina. Estaba escrito.»

...I, és clar, al pendre-li la gabardina es va quedar fet un fresc, i per això va escriure ço que se gueix:

«Con este sabor de boca conocí yo a los chicos del Barcelona F. B. C. ¡Que el señor Gamper me perdone pero todos ellos se parecían a Tomeu! Uno sobre todo era su vivo retrato...»

Però aquest home devia tenir un magatzem de gabardines, perquè si tots s'assemblaven a en Tomeu!...

«Lector: Entre los veinticinco mil energúmenos que en Las Corts se ensañaron con José Martí, no había uno que supiera cantar «Las Caracollas». Eran «catalanes»...»

Eren bereberes, amigo!

Quan vàrem llegir aquest article cuitàrem a informar-nos de si en Pasamonte era un home que es passejava tranquilament pel carrer com els demés ciutadans, o estava desqualificat.

No n'hem pogut treure l'aigua clara i ho sentim.

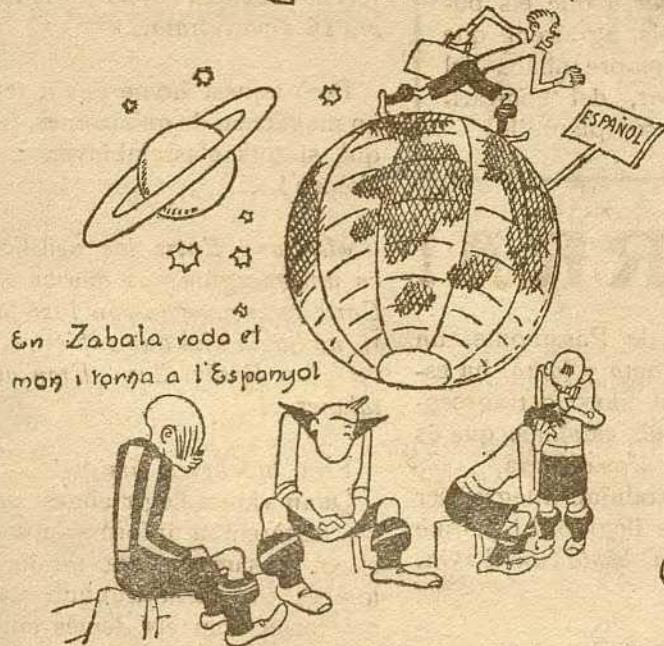
TRASPASOS



s'imao del "Barça" a'trau a en Garrobe pero va a Valencia



Valencia conquesta a en Zamoro



En Zabala roda el
man i torça a l'Espanyol



en Trabol, en Cros en Massagut i en Roca s'hi pensen